

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.719 van 25 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 9 juli 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk en wordt de beslissing ter kennis gebracht op 30 juli 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2007 werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15december1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds april 2007 in België verblijft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Bovendien haalt betrokkene geen enkel element van integratie aan en legt hij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 25.04.2008 met een beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 26.05.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (13 quinquies) gemaakt en aan betrokkene geleverd. Op 28.05.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, dat op 19.06.2008 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten (13 quater) afgeleverd, Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures — namelijk ongeveer een jaar voor de eerste en 20 dagen voor de tweede asielprocedure — waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om dezelfde redenen waarom verzoeker Irak ontvlucht is, omdat er een aanzienlijk risico bestaat dat hij bij een terugkeer zal worden opgepakt en gevangen genomen, dat hij na een hechtenis zonder een proces zal worden veroordeeld, mogelijk na foltering en mishandelingen, door particulieren of door de overheid en omwille van het willekeurig geweld dat plaatsvindt in zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor willekeurig geweld, om gevangen genomen te worden, voor een hechtenis,... volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)”

2. Rechtspleging

Waar de verzoekende partij vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding wijst de Raad er op dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...)In de bestreden beslissing wordt onder redenen onmiddellijk vermeld: De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure (...)”

En de bestreden beslissing wordt echter geen enkel element concreet aangehaald:

Het is bijgevolg niet duidelijk of het elementen betreft die eerder in de procedure uiteengezet werden.

Het is niet duidelijk wie deze elementen zou kunnen hebben aangehaald, zijnde ofwel verzoeker, ofwel een derde;

Vanzelfsprekend kan men geen beslissing motiveren op basis van dergelijke onduidelijkheid;

Al te gemakkelijk wordt eenvoudig verwezen naar het niet voorhanden zijn van uitzonderlijke omstandigheden waarom verzoeker de aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure:

Nergens, in geen enkele wettelijke bepaling wordt omschreven wat al dan niet als een uitzonderlijke omstandigheid kan worden aanzien;

Met andere woorden is verzoeker, samen met vele lotgenoten, overgegeven aan de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken in de beoordeling van de al dan niet aanwezigheid van een uitzonderlijke omstandigheid;

Op deze basis is het natuurlijk voor verzoeker zeer moeilijk om ten gronde enige grieven uiteen te zetten tegen de bestreden beslissing, omdat men in het geheel geen kennis heeft om welke precieze redenen een aanvraag geweigerd wordt.

Nochtans blijkt uit het feitenrelaas van verzoeker duidelijk onder welke omstandigheden zij haar thuisland is dienen te ontvluchten, zodat moeilijk kan volgehouden worden dat er in casu geen uitzonderlijke omstandigheden die de toegang tot de gewone procedure onmogelijk maken aanwezig zijn, (...)”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Aldus wordt de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en

gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat, enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen

om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend: te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verzoekende partij is van mening dat in de bestreden beslissing geen enkel element concreet wordt aangehaald.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *Het feit dat betrokkene sinds april 2007 in België verblijft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Bovendien haalt betrokkene geen enkel element van integratie aan en legt hij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.*
- *Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 25.04.2008 met een beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 26.05.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (13 quinques) gemaakt en aan betrokkene geleverd. Op 28.05.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, dat op 19.06.2008 werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten (13 quater) afgeleverd, Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures — namelijk ongeveer een jaar voor de eerste en 20 dagen voor de tweede asielprocedure — waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*
- *Betrokkene beweert dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om dezelfde redenen waarom verzoeker Irak ontvlucht is, omdat er een aanzienlijk risico bestaat dat hij bij een terugkeer zal worden opgepakt en gevangen genomen, dat hij na een hechtenis zonder een proces zal worden veroordeeld, mogelijk na folteringen en mishandelingen, door particulieren of door de overheid en omwille van het willekeurig geweld dat plaatsvindt in zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor willekeurig geweld, om gevangen genomen te worden, voor een hechtenis,... volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden*

door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

- Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister enkel concrete elementen heeft aangehaald en dat hij is ingegaan op al de elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft vermeld.

Waar de verzoekende partij stelt dat het niet duidelijk is of de bestreden beslissing elementen betreft die eerder in de procedure werden uiteengezet, en het niet duidelijk is wie deze elementen zou hebben aangehaald, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk stelt dat 'Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2007 werd ingediend door A., B.A. (...)'. Bijgevolg blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing elementen betreft die door de verzoekende partij op 5 oktober 2007 in haar aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangehaald.

De verzoekende partij is tevens de mening toegedaan dat zij is overgegeven aan de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken in de beoordeling van de al dan niet aanwezigheid van een uitzonderlijke omstandigheid, en dat het op deze basis voor haar zeer moeilijk is om ten gronde enige grieven uiteen te zetten tegen de bestreden beslissing omdat men in het geheel geen kennis heeft om welke precieze redenen een aanvraag geweigerd wordt. De Raad stelt vast dat, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, de gemachtigde van de minister beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid om te oordelen of de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen om een machtiging tot voorlopig verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, volstaan om haar aanvraag in België in te kunnen dienen. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, alle motieven uiteenzet die aanleiding hebben gegeven tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag en het bijgevolg duidelijk is om welke precieze redenen de aanvraag geweigerd wordt.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert legt dit beginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij zich steunt op onjuiste feiten of onzorgvuldig is geweest.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een 'ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij gedwongen terugkeer' aan en is zij van mening dat er een schending is van artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het tweede middel voert de verzoekende partij aan wat volgt:

"(...)Tweede middel: Ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij gedwongen terugkeer

Verzoeker heeft in het feitenrelaas duidelijk aangetoond onder welke omstandigheden hij zijn vaderland heeft dienen te verlaten.

Deze vrees is manifest en begrijpelijk.

Men dient enkel maar de actuele nieuwsberichten over de situatie in de streek van verzoeker na te lezen om te weten wat een kruitvat het daar is.

De strijd tussen de verschillende godsdiensten, de groeperingen en diens meer laait hoog op in een gebied waar er bovendien willekeur en rechteloosheid heerst.

De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden zich bij de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest.

Artikel 48/3. §1 van de Wet van 15 december 1980 stelt: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd hij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

In huidige aangelegenheid was deze bepaling zeker van toepassing. doch om geheel onbegrijpelijke redenen werd er anders over geoordeeld;

Niettemin is aan alle voorwaarden voldaan.

1. Ernstige vrees voor daden van vervolging.

Verzoeker kan daadwerkelijk niet terugkeren naar zijn vaderland op grond van ernstige vrees voor daden van vervolging.

Dit blijkt duidelijk uit het feitenrelaas hoger.

Artikel 48/3, voornoemd, geeft onder meer en niet limitatief, voorbeelden aan welke vormen deze daden van vervolging kunnen aannemen.

Uit het feitenrelaas blijkt duidelijk dat verzoeker zich aan enkele van deze vormen kan verwachten.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat zijn veiligheid op geen enkele wijze kan verzekerd worden bij een gedwongen terugkeer.

2. Omwille van ras, religie, nationaliteit, behorend tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Het mag uit het feitenrelaas duidelijk zijn dat ook aan deze voorwaarde is voldaan.

3. Niet kunnen inroepen van de bescherming van het land van herkomst.

Verzoeker is precies het land moeten ontvluchten omwille van bedreiging door een terroristische beweging:

Gevonden worden door deze beweging zou met zich meegebracht hebben dat verzoeker wederom onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling.

4. Persoonlijke vervolgingsvrees.

Het staat vast dat indien verzoeker naar Irak zou moeten terugkeren hij, in het beste geval, onmiddellijk zal opgepakt worden en gevangen gehouden zal worden, zonder enige vorm van proces.

De bijhorende martelpraktijken zijn algemeen gekend (verzoeker was er overigens al eens aan onderhevig).

Het is dus zeker niet zo dat verzoeker een algemene situatie inroept om zijn veiligheidsvrees te onderbouwen, doch juist wel het concrete gevaar voor persoonlijke vervolging.

Uit bovenstaande blijkt dus dat het gedwongen laten terugkeren van verzoeker naar zijn vaderland een duidelijk, ernstig, en onmogelijk te herstellen nadeel inhoudt.(...)”

Waar de verzoekende partij een uiteenzetting geeft van een ‘*ernstig onherstelbaar nadeel*’ en verwijst naar artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet bepaalt op welke wijze zij artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet geschonden acht en dat zij een loutere uiteenzetting geeft van het feit dat bij een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst dit een duidelijk, ernstig en onmogelijk te herstellen nadeel inhoudt.

Luidens artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De verzoekende partij voert bijgevolg geen ontvankelijk middel aan.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...) Derde Middel: schending van het redelijkheidsbeginsel

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid te worden genomen.

Uit bovenstaande is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich meebrengt voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefde doel.

In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit.

Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer. (...)”

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief

volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, na de bespreking onder het eerste middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de minister in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Waar de verzoekende partij van mening is dat de bestreden beslissing disproportioneel is, merkt de Raad op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hoger al uiteengezet werd het onderzoek zorgvuldig uitgevoerd en werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen. De bestreden beslissing kan niet onwettig bevonden worden. Het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden.

Waar de verzoekende partij van mening is dat een zeer rigide houding enkel met zich zal meebrengen dat indien de verzoekende partij terug naar haar geboorteland moet, zij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, folteringen, oneerlijke processen en diens meer, merkt de Raad op dat dit louter blote beweringen zijn die niet van die aard zijn om een schending van het redelijkheidsbeginsel aan te tonen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring ingediend. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.